

מסורת הש"ס

(א) לעיל דף טז. וי"ג.
(ב) וי"ג דף טז. (ג) וי"ג דף טז.
(ד) וי"ג דף טז. (ה) וי"ג דף טז.
(ו) וי"ג דף טז. (ז) וי"ג דף טז.
(ח) וי"ג דף טז. (ט) וי"ג דף טז.
(י) וי"ג דף טז. (יא) וי"ג דף טז.
(יב) וי"ג דף טז. (יג) וי"ג דף טז.
(יד) וי"ג דף טז. (טו) וי"ג דף טז.
(טז) וי"ג דף טז. (יז) וי"ג דף טז.
(יח) וי"ג דף טז. (יט) וי"ג דף טז.
(כ) וי"ג דף טז. (כא) וי"ג דף טז.
(כב) וי"ג דף טז. (כג) וי"ג דף טז.
(כד) וי"ג דף טז. (כה) וי"ג דף טז.
(כו) וי"ג דף טז. (כז) וי"ג דף טז.
(כח) וי"ג דף טז. (כט) וי"ג דף טז.
(ל) וי"ג דף טז.

תורה אור השלם

1. שרית כלתך לא תגלה אשת בןך הוא לא תגלה ערוהך.
2. וכתב איש בןך כי חלל לזנות את אביו הוא מהלל באש חשדך.
3. אל תחלל את בתך לזנותה ולא תגלה הארץ וקולא הארץ וקורא י"ט כט.

הגהות הב"ח

- (א) ר"י דף יטל וי"ט כט ימי ימות.

מוסף רש"י

וכי עונשין מן הדין. מדין ק"ו דמי ממונת ומתנת עשה והלכות עבודה ופסולי קדשים אתה למד מק"ו. אבל לא אזהרות ועונשין (תרי"ג י"א).

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

עו.

עין משפט
גד מצוה

ב א מ"י פ"ג מהלכות
אסורי ביאה ה"ו ו'
ג ב מ"י פ"ג מהלכות
נערה בחולה הלכה י'
פסג לחרון פה עוש"ע
א"ר"ע סימן קצט עניף ה'
הג"ה:

ד ג מ"י פ"ג מהלכות
אסורי ביאה הלכה י'
פסג עשין מה עוש"ע
א"ר"ע סימן כ ספי"ט:

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה דאמרין לעיל אלא דקאמר הכא לא צריך ומיהו קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה בעיניך דמשמע התם דאביי לא יליף כמו מאנוסותו אלא מגזירה שוה:

תני אבוה דרבי אבין ב' מדעני קרל משמע דלית ליה גזירה שוה דהנה הנה וזמה וזמה א"כ בת בתו וכת צנו מנה ליה דנשרפה ועוד קשה דהאי אש איטריך לדברדשין בפרק ד' מיתות (לעיל דף נא.) א"ר"ע שאליה כהנת דמאש דרש דפריש בקוועטס: אחרו

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה דאמרין לעיל אלא דקאמר הכא לא צריך ומיהו קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה בעיניך דמשמע התם דאביי לא יליף כמו מאנוסותו אלא מגזירה שוה:

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה דאמרין לעיל אלא דקאמר הכא לא צריך ומיהו קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה בעיניך דמשמע התם דאביי לא יליף כמו מאנוסותו אלא מגזירה שוה:

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה דאמרין לעיל אלא דקאמר הכא לא צריך ומיהו קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה בעיניך דמשמע התם דאביי לא יליף כמו מאנוסותו אלא מגזירה שוה:

מה לדיא שכן אמה בשרפה תאמר בהוא שאמו בסקילה ועוד הוא כהוא מה היא לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה אף הוא לא תחלוך בו בין בתו לאם אמו ולמאן דאמר סקילה חמורה מהאי קושיא לא נידונה אי מה הוא כלתו אסורה אף הוא כלתה אסורה אמר אביי אמר קרא יאשת בנך היא משום אשת בנך אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת בנה רבא אמר בין למ"ד דון מינה ומינה בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה לא אתיא למאן דאמר דון מינה ומינה מה הוא כלתו אסורה אף היא נמי כלתה אסורה ומינה מה הוא בסקילה אף היא נמי בסקילה למ"ד סקילה חמורה איכא

למיופרך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהוא בשרפה וכלתה בסקילה הוה בעצמו יוכיח דבתו בשרפה וכלתו בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא תחלוך בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונה ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבסקילה אבל הכא בשרפה כראשכתן באמה למ"ד סקילה חמורה איכא למיופרך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהוא בשרפה ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא חלקת בה בין בתה לכלתה ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונה בתו מאנוסותו מנין האמר אביי ק"ו על בת בתו עונש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין ג' גלויי מילתא בעלמא הוא רבא אמר אביי ר' יצחק בר אבדימי אתאי הנה הנה אתאי ומה ומה תני אבוה דרבי אבין ל'פי שלא למדנו לבתו מאנוסותו הוצרך הכתוב לומר יובת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בועלה בשרפה אף בתו מאנוסותו היא בשרפה ואין בועלה בשרפה אמר אביי אמר קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתי אדינא דבת ישראל הכא אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנויה מוקמת ליה אוהרה לבתו מאנוסותו מניין בשלמא לאביי ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אוהרה אלא לדרגתי אבוה דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר קרא יאל תחלל את בתך להזנותה מתקוף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בבית המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר ח"ל להזנותה בחילול שבתות הכתוב מדבר ב'במוסר את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע מינה תרתי ואביי ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא את בתו בוגרת אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני כישראל אלא רשע ערום והמשיא את בתו בוגרת אמו המשיא את בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי הכי

אשמוי הנה מה להלן בתה ככת בתו ומהאחר שנתרצית להיות ככת בתו אחי לשרפה בגזירה שוה דומה ומה ככת בתו דאמרין לעיל [פ"ה]: הולך הכסוב לומר וכן איש כסן. דהוה ליה למימר וכן כסן וכתוב איש לומר לך בת איש מאנוסותו שאינה בת אשמו כי תחל לזנות את אחיה לומר שנתה מאניה בשרפיה: אי מה כסן. נשואה שזנתה מאחר היא בשרפיה ואין בועלה בשרפיה: אף כסו מאנוסותו היא בשרפיה ולא הוא. דהיא תשרף כתיב [ויקרא כא] ולא הוא: רבא אמר בשלמא הכסן גבי בת כהן בגזירה שוה או בחרוקה משתעי קרא כדליפנין בפרק ד' מיתות [לעיל נא]: כי אפיקתיה לנעול מדינא דבת כהן: ואוקמינא אדינא. דבעול אשת איש דהא לא נפקא מכלל אשת רעבו [ויקרא כ] אבל כה על בתו משום קורבה היא בין בפניה בין בגזירה וזי מפיקת לאניה מכלל דינא אחי דינא מוקמת ליה אדינא דפנויה מוקמת ליה ומפטר אפטר לומר כן השתא אידי דלא ענדא מידי מיטקלא אידי מיטקרא וזי קיימא לן [ב"ק דף טז:] השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה: אל תחלל את בתך. אל תחללה בנות: יכול ככסן פשטיא כסו ללוי ולישראל. שמתללה ופוסלה מתרומה כל (א) זמן הייתה תחתיו: במוסר כסו. לאדם לנעילת זנות שלא לשם אישות: פחלל. שני חלולין משמע: פשטיא כסו לוקן. ומתוך שאינה מקבלתו מזה היא עליו: וזו המשהה כסו בוגרת. שמתאיה להפקירה [ומונה: אין לך עני כישראל. לקמן [פ"ג] מפרש לה: משהה כסו בוגרת לאו רשע ערום הוא. שמשא אמה בשביל מלאכה חו היא ערמת רשע שגורס להזנותה בשביל הנאתו שאין רוצה לקנות שפחה לשמשו: הכי

